

การใช้เทปกระดาษสำหรับแบ่งขอบสีอย่างเด็ดขาด (Using Masking Tape for Definitive Borders between Colors)

ติดเทปแนวขอบให้ขนานกับผนัง

เราชอบที่จะทำการออกแบบแนวขอบสีเข้มโดยการใช้เทปกระดาษมากกว่าการตัดแนวขยายตัว (Saw Cut) ที่ผู้รับเหมาชอบทำกัน มันช่วยเราประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการตัดซึ่งอาจคิดต้นทุนได้ประมาณ 40 บาทต่อความยาวหนึ่งฟุต และการติดเทปก็ถูกทำอย่างมีระมัดระวังเหมือนกับที่เราต้องการ เราเคยใช้เวลามากในการอุดแนวตัดที่เกินออกไปจากที่ออกแบบไว้และอุดจุดที่แนวตัดสองอันมาไขว้ตัดกัน ซึ่งก่อให้เกิดรอยแตกบนพื้นปูนจากรูปสามเหลี่ยมที่ไม่แข็งแรงบนพื้น

มีประโยชน์จากการติดเทปกระดาษสำหรับเจ้าของบ้านรวมอยู่ด้วย การตัดแนวขยายตัวจะทำให้เกิดฝุ่นและเป็นที่เก็บสิ่งสกปรก และจะต้องทำการอุดฝุ่นออกด้วยปลายคุดเล็กๆ โดยเฉพาะเมื่อทำความสะอาดพื้น คุณอาจจะใช้ปูนยาแนวมาโป้วที่หลังก็ได้ แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น

เรามักจะใช้เทปกระดาษเพื่อทำแนวขอบไปตามแนวกำแพง วิธีการนี้สามารถทำแนวขอบได้ชัดเจนในห้องใหญ่และเปลี่ยนแปลงความกว้างได้ ตัวอย่างเช่น ทำแนวขอบแคบลงแถวปากทางเดิน เพื่อคงไว้ซึ่งอัตราส่วนโดยรวมของทางเดิน คุณควรวัดระยะที่ห่างจากกำแพง เพื่อความหนาของบัวพื้นกันกระแทกในอนาคตด้วย และขีดเส้นสั้นๆด้วยดินสอเป็นโครงร่างตามแนวที่ต้องปิดทับ ใช้ชอล์กสีน้ำเงิน (ห้ามใช้สีแดง) เขียนทับเป็นเส้นยาวตามแนวดินสอให้ทั่วห้อง ค่อยสังเกตว่าแนวขอบได้ตามความกว้างที่คุณต้องการ ถ้าไม่ปรากฏอย่างที่ขอบให้เช็ดออกทันทีด้วยเศษผ้าในห้องใหญ่มากแนวขอบไม่ควรแคบเกินไปทำให้ดูไร้สาระหรือไม่เด็ดขาด ถ้าคุณกำลังมีปัญหาในการกำหนดแนวขอบ การทำให้มันดูกว้างพอประมาณ (15 – 18 นิ้ว) ดังนั้นเฟอร์นิเจอร์ชิ้นที่วางชิดผนังจะไม่บดบังมัน

ก่อนที่จะเราทำแนวขอบเราทำความสะอาดพื้นอย่างหมดจดเพื่อเตรียมมันสำหรับการลงกรดและปล่อยให้แห้งสนิท เราเขียนแนวขอบด้วยชอล์กไปจนทั่วห้อง ถ้าผนังห้องมีงูมกัวว (มุมโค้งที่นูนมาจากผนัง) คุณอาจจะต้องทำแบบเล็กๆจากไม้เพื่อกำหนดระยะรอบๆมัน เพื่อให้ได้ส่วนโค้งที่สะท้อนมาจากมุมของผนัง คุณอาจจะต้องการไม้สามเหลี่ยม หรือเหล็กฉากเพื่อตรวจสอบเส้นขอบว่าได้ฉากกับผนังหรือไม่ เราใช้ไม้เมตรเพื่อทำให้ได้ระยะห่างที่สม่ำเสมอจากมุมโค้งขนาดใหญ่ เพื่อให้แน่ใจว่าเส้นชอล์กจะมีรูปร่างราบเรียบ

เราเสมอเลยที่จะลงกรดสร้างสีในพื้นที่ของขอบก่อน ใช้หลักการที่ว่าเริ่มต้นทำงานที่มุมไกลสุดของห้องและทางเดินออก ดังนั้นเส้นเทปกระดาษจะวิ่งไปตามขอบเส้นชอล์กฝั่งในห้อง (ตรงข้ามกับฝั่งชิดผนัง) ก่อนที่จะติดเทปแปรงพื้นตรงที่จะเขียนเส้นห่างจากตัวคุณ 3 – 4 ฟุตด้วยไม้กวาดที่แห้งเพื่อปิดเศษดินออกไป ดึงเทปกระดาษหน้ากว้าง 2” ของ 3M ยาวพอประมาณ วางลงไปอย่างระมัดระวัง ห้ามทับแนวเส้นชอล์ก ห้ามฉีกเทปกระดาษออกแต่ปล่อยให้มันวางอยู่ที่ปลายและกดเทปกระดาษพวกนั้นให้เรียบสนิทด้วยมือ ตามด้วยแผ่นพลาสติกเพื่อให้แน่ใจว่าเทปติดสนิทกับพื้นและฟองอากาศหายหมดไป ถ้ามีเศษดินทะเลเทปเป็นรูขึ้นมา ปะมันทันทีด้วยเทปกระดาษอีกชิ้นด้านบน (ถ้าคุณทำต่อไปเรื่อยๆ แล้วจะกลับมาปะที่หลัง คุณจะไม่ว่ารูอยู่ตรงไหน) ดึงเทปกระดาษออกมาก็แล้วกด

ต่อไปเรื่อยๆ ถ้าคุณไม่มีเทปขนาดกว้าง 2” คุณจะต้องติดเทปกาวสองครั้งทับกันประมาณ หนึ่งส่วนสี่นิ้ว ดังนั้นมันจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะลงครดที่ขอบด้วยแปรงและไม่มีครดเลอะออกมาเทปกระดาษกาวกว้างหนึ่งนิ้ว

เมื่อคุณทำมาถึงมุม โคนี่คุณอาจเพียงวางเทปไปตามเส้น โคนี่ก่อนและมาตัดแต่งส่วนด้านในที่คุณไม่ต้องการด้วยมีด โคนี่เล็กๆถ้าเทปนี้โปร่งใสพอที่จะมองเห็นเส้นซอริก ที่มุมจากคุณอาจปล่อยให้เทปเกินข้ามไปกว่าแนวมุม จากโดยให้เทปสองชิ้นซ้อนทับกัน แล้วคุณอาจจะมาเล็มส่วนเกินออกไปด้วยมีดขนาดเล็ก

ถ้าคุณกำลังทำแนวขอบเพียงห้องเดียว และต้องการมันให้ไปจบที่โถงทางเดิน มันดีกว่าที่จะมีแนวขอบเอียงไปตาม โถงทางเดินเป็นมุมป้านประมาณ 130 องศา ไม่ทำมุมฉากที่พรวดพลาดออกมาและคาหน้าไปยังโถงทางเข้าของห้อง สองด้าน มันช่วยการส่งผ่าน ถ้าคุณวางแผนที่จะต่อแนวขอบในส่วนแคบลงไปยังโถงทางเดินที่ติดกัน คุณสามารถต่อ มุมของแนวขอบให้ข้ามไปยังโถงทางเดินให้เข้าไปในห้องโถง และดึงมันออกให้ทั่วไปทั้งห้องโถง บางครั้งกว้าง เพียงแปดนิ้วจากผนัง (ดูในรูปประกอบ)

มีปัญหาสองแบบที่อาจจะเกิดขึ้นจากการติดเทปกาวกันขอบ กระจกสร้างสีอาจซึมไปอยู่ใต้เทปกระดาษกาว หรือ อาจจะไหลเประออกไปนอกเทปกาว ปัญหาแรกเกิดขึ้นเป็นถ้าคุณติดเทปกาวบนพื้นคอนกรีตที่หยาบ เพราะไม่มี ทางเป็นไปได้อันที่จะกดเทปให้จมเข้าไปร่องเล็กๆ ด้วยเหตุผลนี้การติดเทปกาวไม่สามารถนำมาใช้กับภายนอกถ้าพื้น ถูกทำผิวกันลื่นด้วยการใช้ไม้กวาดแปรง ถ้ารอยหยาบที่เป็นหย่อมๆ ทำให้แนวขอบบนพื้นดูมุกขมัว เราสามารถใช้ วิธีการทำสีเลียนแบบ (Faux Paint) มาเติมจุดที่มีปัญหาหลังจากสารเคลือบผิวชั้นแรกแห้งแล้ว

ปัญหาที่สองนี้เกิดขึ้นได้เสมอ ตอนที่คุณเทกรดสร้างสีเข้าไปในแนวขอบแคบๆแล้วมันก็ไหลออกไปนอกเทปกาว ทำให้ได้แนวขอบที่สวยงามพร้อมกับจุดสีเข้มเกิดขึ้นในส่วนที่ควรจะเป็นสีอ่อนกลางห้องใช้แปรง ครั้นเมื่อขอบนี้ ถูกทำเสร็จและดึงเทปกาวออกแล้วคุณเพียงฟอกขาวจุดที่ปรอ่นี้ด้วยสารละลายกรดกับน้ำ จุดเข้มๆอาจจะต้องแปรง ช่วย เทสารละลายผสมน้ำลงไป ปล่อยให้มันเป็นฟองฟูและเช็ดออกด้วยฟองน้ำชุบน้ำสะอาดหลายๆครั้ง วิธีการนี้ดู เหมือนจะไม่เป็นปรีภัยกับการลงกรดสร้างสีในพื้นที่ส่วนกลาง

ถ้าจุดพวกนี้เกิดขึ้นเล็กน้อยคุณจะคอยไว้ช่วงหลัง โดยเติมมันด้วยสีอะคริลิกพร้อมกับการทำส่วนอื่นๆทั้งพื้น เมื่อ สารเคลือบผิวชั้นแรกแห้งเรียบร้อยแล้ว

บางคนอาจคิดว่าครั้นเมื่อแนวขอบสีเข้มถูกทำเสร็จแล้ว มันก็ไม่จำเป็นที่จะต้องติดเทปกาวอีกครั้งบนด้านตรงข้าม ของเส้นขอบเพื่อลงกรดสร้างสีอ่อนในพื้นที่ด้านใน โชคไม่ดีที่คุณไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เพราะถ้าปล่อยให้กรดสี อ่อนไปสัมผัสกับส่วนที่เป็นสีเข้ม มันจะฟอกหรือกัดส่วนเส้นแบ่งให้เสียหายได้ คุณจำเป็นต้องล้างแนวขอบสีเข้ม และปล่อยให้มันแห้งก่อนที่จะติดเทปกาวครั้งที่สอง เพราะว่าเทปกระดาษกาวจะติดกับผิวด้านบนที่เป็นเศษตะกอน จากกรด บางครั้งถ้ามีแอ่งของเศษตะกอนจากกรดในแนวขอบ เราไม่สามารถทำให้เทปกาวยึดติดได้ ดังนั้นเราต้อง เช็ดแอ่งนี้ออกด้วยเศษผ้านุ่มๆ และปล่อยให้แห้ง แล้วจึงปิดเทป มันช่วยประหยัดเวลาได้มาก ทำให้งานต่อเนื่องและ เสริมประสิทธิภาพในการขัดพื้นทั้งหมดในคราวเดียวหลังจากพื้นทั้งหมดได้ถูกลงกรดสร้างสีแล้ว

ให้ระวังเมื่อประมาณเวลาการทำงานที่ใช้ในการลงกรดสร้างสีพื้น คุณอาจจะต้องการเพิ่มวันอีกหนึ่งวันสำหรับการดึงเทปออกเข้าไปในแผนงาน ในห้องโถงของพิพิธภัณฑ์แห่งหนึ่งเราลงกรดในแนวกว้างสองฟุตสีเหลืองอำพันโบราณ (Antique Amber) ในวันแรก แล้วปิดเทปกาอีกครั้งด้านในของแนวสีเหลืองอำพันโบราณนี้ในวันถัดมา ในวันที่สามเราลงกรดสร้างสีในพื้นที่สีเหลืองจตุรัสด้วยสีคอปเปอร์พาทินา (Copper Patina) ที่ต้องวางแผนแบบนี้เป็นเพราะว่าแนวสีน้ำตาลนั้นแคบ และมันก็ละเอียดและหัวเข่าของเราที่ก้มลงไปวางเศษผ้าเปียกและแถบผ้าบนกรดที่เปียกอยู่ มันยากที่จะระมัดระวังไม่ให้เท้าของเราเหยียบบนส่วนที่ยังเปียกกรดอยู่ ถ้าเราต้องทำพื้นสีเขียวหรือน้ำเงินในวันเดียวกัน

ลายตารางหมากรุก (Checkerboard Patterns)

ถ้าคุณต้องทำสีสองสีในลวดลายสีเหลี่ยมจัตุรัสลับเข้มนั้น ค้นหาจุดกึ่งกลางของห้องก่อนและวางพื้นที่สีเหลี่ยมตรงกลางให้ทับบนเส้นกึ่งกลางห้องนี้ วัดระยะห่างจากพื้นที่สีเหลี่ยมตรงกลางให้เท่าๆกัน นี้ไม่ใช่ข้อบังคับแต่มันเป็นสิ่งที่ทำให้สืบทอดกันมาสำหรับการทำพื้นลายตารางหมากรุกเพื่อให้แน่ใจว่าสีเหลี่ยมบางส่วนหรือส่วนเกินวางชิดแนวผนังที่ที่เฟอร์นิเจอร์จากถูกจัดวาง ดังนั้นลวดลายสีเหลี่ยมจัตุรัสเต็มใบจะปรากฏอยู่กึ่งกลางห้อง

ถ้าสองสีถูกนำมาใช้ สีเหลี่ยมสีเข้มสามารถถูกกั้นแนวและลงกรดสร้างสีได้ในวันแรก และพื้นที่ส่วนอื่นๆ โดยคุณยืนหรือเดินบนสีเหลี่ยมที่วางเปล่าอยู่ วันถัดไปคุณดึงเทปกาออกและกั้นแนวของสีเหลี่ยมสีอ่อนและลงกรดขณะที่คุณเดินไปบนสีเหลี่ยมสีเข้มที่แห้งแล้ว เมื่อคุณกำลังกั้นแนวของสีเหลี่ยมลายตารางหมากรุกเป็นครั้งแรก คุณจะสังเกตเห็นว่าคุณจะต้องเล็มเทปกาส่วนที่มุมมาชนกันเพื่อให้สีเหลี่ยมทั้งคู่ลงกรดได้ในวันแรก ระมัดระวังว่ากรดสร้างสีทั้งสองไม่ไหลข้ามพื้นถึงกัน

ตารางหมากรุกที่นุ่มนวลอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเราไม่บ่อยเพราะถูกค้ำค้ำว่ามันจะดูยุ่งเหยิงเกินไป แต่มันดูน่าประหลาดใจกว่าลายสลัสีเข้มอ่อนนั้นเรียกว่า “ลายหมากรุกแบบเคาสุ่ม” ทุกๆสีเหลี่ยมจัตุรัสจะถูกติดเทปกา แต่ระหว่างวันแรกของการลงกรดสร้างสีเราใช้สีที่แตกต่างกันที่เข้ากันได้ดีเพราะเราให้ความสำคัญทุกๆสีเท่าๆกัน วันถัดมาเทปกาจะถูกเอาออกและปิดทับอีกครั้งบนช่องสีเหลี่ยมจัตุรัสที่ลงกรดสร้างสีแล้ว และส่วนที่ยังเป็นสีเทาก็ถูกลงกรดสร้างสีอีกครั้ง แทนที่จะใช้สีทั้งหมดแปดสีที่มีในตารางตัวอย่างสี คุณอาจจะต้องการที่จะยึดอยู่กับสองหรือสามเฉดสีของสีเขียว หนึ่งเฉดสีของสีน้ำเงิน และหนึ่งหรือสองเฉดสีของสีน้ำตาลอ่อน การเจือจางสีที่เข้มบางครั้งก็จำเป็นที่จะต้องทำเพื่อรักษาให้ทุกอย่างอยู่ในตระกูลของความเข้มอันเดียวกัน พื้นที่จะถูกขัดถูและเคลือบ ไม่จำเป็นต้องทำเนื้อผิวที่เป็นรอยแตกหรือพลาสติกกับสีเหลี่ยมจัตุรัสนี้ ลวดลายที่รุนแรงที่ถูกสร้างสรรค์โดยสีเหลี่ยมจัตุรัส เป็นจุดหันเหความสนใจจากรอยมณฑลของผิวคอนกรีต ดังนั้นมันเป็นเทคนิคที่ดีที่จะทำบนพื้นที่ชำรุด

การกำหนดให้สีเหลี่ยมจัตุรัสใหญ่มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในห้อง คุณต้องการที่จะลดเวลาการเขียนเส้นและกั้นแนว แต่ทำสีเหลี่ยมจัตุรัสให้เล็กพอที่จะให้ได้ลวดลายที่ต้องการ โดยทั่วไปช่างศิลป์มือสมัครเล่นมีแนวโน้มที่จะทำแนวขอบและส่วนตกแต่งเล็กเกินไป ซึ่งให้ความรู้สึกของความลังเล จงกล้าพอที่จะทำถ้อยแถลงที่กล้าหาญ

ลวดลายพื้นยาว (Striped Patterns)

แถบสีเหลี่ยมผืนผ้าที่มีสีเข้มและอ่อนสามารถสร้างภาพลักษณ์ที่เด่นชัดได้ เราได้ทำพื้นของสตูดิโอถ่ายภาพ แถบสีเหลี่ยมผืนผ้าดูกว้างให้เห็นเป็นสีเหลี่ยมข้าวหลามตัด คือเมื่อคุณเข้าไปในห้องมันจะเห็นกว้างและลื่นไหลกว่าการวางแบบอื่น แถบสีเหลี่ยมผืนผ้ามีความกว้างประมาณ 17 นิ้วดังนั้นไม่ต้องสงสัยว่านี่เป็นความตั้งใจที่จะวางลวดลายแบบนี้ เราก็ทำแนวขอบสีเข้มไปรอบๆผนังซึ่งทำให้พื้นดูคล้ายธงสัญญาณ

บางครั้งแถบสีเหลี่ยมผืนผ้านี้ช่างลึกลับและพิสดารอย่างที่สุดซึ่งเราเพิ่งจะลงกรดสร้างสีในภัตตาคารจำนวน 400 ตารางเมตร ซึ่งมีเสาโค้งสามฟุตตายอยู่กลางห้อง เราใช้ความกว้างของเสาเป็นตัวหลักในการกำหนดขนาดของแถบสีเหลี่ยมผืนผ้า เราออกแบบให้แถบสีเหลี่ยมผืนผ้าวางคั่นกลางระหว่างแนวเสาโดยคงความกว้างให้เท่ากับเสา เราลงกรดสีเวเทอร์บรอนซ์ (Weathered Bronze) (สีเขียว) ในแถบสีเหลี่ยมผืนผ้านี้ ในช่องว่างที่เหลืออยู่ระหว่างเสากับแถบสีเหลี่ยมผืนผ้าเราทำเป็นสีเหลี่ยมมุมฉากกว้างประมาณ 15 ฟุตแล้วลงสีวอลดัทเช็มที่เงาจางหนึ่งต่อหนึ่งกับสารละลายกรดผสมน้ำ แล้วเราวางแผ่นซีทพลาสติกทับลงไปยังกรดที่ยังเปียกอยู่ การกั้นแนวและเนื้อผิวใช้เวลามาก เราใช้ลูกทิมสีคนทำความสะอาดพื้น ทำแนวกันรอบๆเสา และลงกรดแล้วขัดพื้นทั้งหมดโดยใช้เวลาภายในห้าวัน ไม่ต้องพูดเลยว่าเราทำงานตลอดทั้งวันและพักผ่อนน้อยมาก เมื่อคุณเดินไปบนพื้นจะเห็นผลงานที่ได้ว่ามันไม่เป็นริ้วๆของแถบสีเหลี่ยม แต่ได้ความรู้สึกว่ามีเนื้อผิวลวดลายเนื้อผิวอยู่บนพื้น ฉันรู้สึกว่ามีเนื้อผิวนั้นมีความจำเป็นที่จะหยุดความว่างเปล่าของพื้นและให้ผู้ที่พบเห็นเนื้อผิวจับจ้องมันขณะที่เดินอยู่

จะได้แนวคิดการออกแบบจากที่ไหน

ที. เอส. อีลิต (T. E. Eliot) กล่าวว่า “นักกลอนรุ่นเยาว์เลียนแบบ นักกลอนรุ่นใหญ่ขโมย” เขาเพียงแต่กล่าวโต้แย้งนิดๆ เมื่อคุณขโมยแนวความคิดคุณจัดการนำแนวคิดเด่นๆในงานศิลป์และแปลงมันไปเป็นภาษาทางสื่อที่คุณใช้อย่างที่มีประสิทธิภาพในแนวทางของคุณ ในโลกของลวดลาย (Pattern) และการออกแบบ มันไม่มีที่สิ้นสุดในรูปแบบแต่นั้นไม่ใช่ข้อกังวล ศิลปินมีการใช้รูปแบบที่หลากหลายโดยยึดหลักการพื้นฐานเดียวกันมาเป็นศตวรรษแล้ว

ถ้าคุณไปที่ร้านหนังสือและมองหาหนังสือลวดลายที่นั่น คุณจะพบว่าลวดลายที่เหมือนกันปรากฏซ้ำกันอยู่ในวัฒนธรรมของประเทศในอีกซีกโลกหนึ่ง เสมอเลยที่จะเจอแบบที่มีอัตราส่วนเท่ากันทุกประการ เราสามารถคาดคะเนได้ว่าการออกแบบที่มีจุดกำเนิดที่ไม่เกี่ยวข้องกันในหลายวัฒนธรรม มีการแสดงออกถึงการใช้รูปสมมาตรง่าย ๆ

ฉันขออ้างคำพูดของปีเตอร์ เอส. สตีเฟน (Peter S. Steven) จากหนังสือ คู่มือลวดลายขั้นพื้นฐาน ที่พิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์ เอ็มไอที ในปี 1981 เขาแสดงรูปการออกแบบสวัสดิกะในสมัยฮิตเลอร์ แนวคิดนี้ถูกใช้มาแล้วในสมัยกรีก 700 ปีก่อนคริสตกาล และในประเทศจีน ราวศตวรรษที่ 18 มันเป็นการค้นพบที่เป็นเอกเทศน์โดยชาวอินเดียแดงในรัฐนิวแม็กซิโก และลวดลายนี้ก็ถูกใช้ในเครื่องปั้นของพวกเขา สวัสดิกะนี้เป็นรูปร่างสี่ส่วนเท่าๆกันที่หมุนอยู่รอบจุดศูนย์กลาง

ในปี1935 นักคณิตศาสตร์ชื่อ แฟรนซ์ สติคเจอร์ (Franz Steiger) พิสูจน์ว่ามีลวดลายสองมิติเพียง 17 แบบที่ปรากฏอยู่บนโลก สติคเจอร์รู้สึกว่ามันมีประโยชน์สำหรับศิลปินที่จำแนกลวดลายโดยการแบ่งตามรูปทรงสองมิติที่สามารถเกิดขึ้นซ้ำตัวเอง 1) การเคลื่อนไหว (Translation) ทิศทางไหนที่รูปทรงเคลื่อนที่ ขึ้นหรือลง ซ้ายหรือขวาหรือตามเส้นทแยงมุม โดยที่รักษารูปแบบดั้งเดิมเอาไว้ 2) การหมุน (Rotation) ทิศทางการเลี้ยว 3) การสะท้อน (Reflection) รูปทรงมีการสะท้อนแบบกระจกเงาและ 4) (Glide Reflection) สะท้อนแบบเลื่อนไหล มีทั้งการเคลื่อนไหวและสะท้อน เขาได้แสดงให้เห็นโดยการทำระบบสัญลักษณ์ที่มองเห็นโดยใช้จุดภาค ซึ่งเขาสามารถจำแนกทุกชนิดของการออกแบบสองมิติ

หนังสือของสติคเจอร์เปิดเผยสิ่งที่น่าทึ่งมากให้แก่ฉันในช่วงเริ่มต้นประกอบอาชีพศิลปิน ดังที่มันได้เพิ่มความสวยงามที่หลากหลายในโลกของลวดลายเข้าไปยังระบบและลำดับต่อเนื่องแบบดั้งเดิม มันถูกเขียนแบบหนังสือเรียนสำหรับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยชั้นสูง แต่มันไม่น่าเบื่อและทฤษฎีมากไปทั้งหมด ทุกหน้ามีรูปประกอบขาวดำของลวดลายที่มนุษย์สร้างขึ้นและที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ฉันได้ขี้มหรือขโมยรูปทรงมาใช้หลายครั้ง ฉันเชื่อว่าหนังสือนี้ไม่ได้พิมพ์อีกแล้วแต่มันคุ้มค่าที่จะค้นหาจากร้านตัวแทนจำหน่ายหรือร้านขายหนังสือหายากบนเวปไซด์

ถึงแม้ว่าจะหาหนังสือของสติคเจอร์ไม่ได้ ฉันก็แนะนำให้หาหนังสือชุดการออกแบบของโดเฟอร์(Dover) ตามร้านขายอุปกรณ์ศิลปะและห้องสมุด มีหนังสือปกอ่อนที่ราคาข่อมเยา หนังสือของโดเฟอร์แต่ละเล่มพิเศษในการออกแบบรูปทรงในวัฒนธรรมหรือประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน รูปการออกแบบที่แสดงในหนังสือนั้นปลอดจากลิขสิทธิ์ คือมีมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้วและคุณอาจนำมันไปใช้ได้โดยไม่มีความคิด

หนังสืออีกเล่มที่ฉันชอบคือ การออกแบบรูปทรงของชาวญี่ปุ่น ประกอบด้วยรูปตราประจำตระกูลถึง 4,260 รูป เรียบเรียงโดย ร้านมัทซุยา และพิมพ์โดย สำนักพิมพ์โดเฟอร์ในปี 1972 มันนำหลงใหลมากที่สุดที่ได้เห็นครอบครัวชาวญี่ปุ่นแบ่งแยกการออกแบบขาวและดำในแนวดั้งเดิม โดยทั่วไปจะเขียนในวงกลมและคำนำหน้านามสกุล หรือรูปทรงตามธรรมชาติ ขณะที่ครอบครัวชายหรือแตกสาขาออกไปก็จะเพิ่มเติมลวดลายเข้าไปในรูปทรงเช่น รายละเอียด หรือเพิ่มรูปเป็นสองหรือสามเท่าภายในวงกลม การออกแบบนี้แสดงถึงความเรียบง่ายและนุ่มนวลที่เป็นที่รู้จักกันดีของวัฒนธรรมญี่ปุ่น

เริ่มต้นแก้ปัญหาการออกแบบอย่างไร

มันเป็นการดีที่จะมีตรรกะบางอย่างที่เป็นมูลฐานของแหล่งกำเนิดแรงคลใจ งานแรกเริ่มที่เราเริ่มทำสีพื้นด้วยการลงกรวดสร้างสีนั้นได้มาจากเจ้าของภัตตาคารแห่งหนึ่งที่ต้องการพื้นที่ทันทานพร้อมทั้งให้ความประทับใจแบบสง่างามและมีราคาแบบหินอ่อน เขาเคยมีภัตตาคารที่ทำพื้นด้วยหินอ่อนจริงและพบว่ามันเป็นรอยต่างจากอาหารและเครื่องดื่มน่าขยะแขยง จึงไม่เหมาะสมกับร้านอาหาร เขายังคงชื่นชมในความหรูหราของหินอ่อน

ฉันกลับบ้านและเริ่มคิดว่า เราจะหาอะไรที่ให้อาพลักษณะเหมือนกับหินอ่อนจริงๆ ฉันจำได้ว่าตอนที่เรียนวิชาประวัติศาสตร์ศิลป์ พื้นอย่างนี้เป็นที่นิยมในการวาดภาพสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการใหม่ (Renaissance) ฉันเลยกลับไปเปิดหนังสือเรียนเก่าๆ ฉันพบว่าภาพวาดการป่าวประกาศ (Annunciation) ที่มีเทวดาของเทพเจ้า

กำลังส่งสารให้พระแม่มาลี อยู่ในเสาและพื้นหินอ่อนตามทางเดินของปราสาทยุคฟื้นฟูวิทยาการ พื้นของปราสาทถูกวาดเป็นแถบตัดกันของหินอ่อน แบ่งเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสและสี่เหลี่ยมผืนผ้าด้วยอัตราส่วนที่ต้องตาต้องใจ

ฉันขโมยการออกแบบนี้ไปใช้กับพื้นของภัตตาคาร เปลี่ยนแปลงอัตราส่วนเพื่อให้เสาหินสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่วิ่งอยู่กลางห้องกำหนดขนาดความกว้างของความกว้างของแถบพื้นส่วนที่มีสีอ่อน และซ้ำกับสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่เกิดจากการตัดกันของแถบบนพื้น ฉันไม่ได้ให้เจ้าของมีการเลือกแบบเพราะฉันไม่มีแบบอื่นที่คิดว่าเจ๋งหรือเหมาะสม เขาชอบแนวคิดย่อยยุคฟื้นฟูวิทยาการ และช่วยสนับสนุนเราในการทดลองครั้งแรกของเรากับกรดสร้างสี (บนพื้นหลังเคาร์เตอร์บาร์) เราได้ทดลองปิดเทปกระดาษกาวถึงห้าแบบก่อนที่จะเจอกับแบบที่แบ่งพื้นเป็นขอบเขตได้ดีที่สุด

ในการออกแบบพื้นต่อมา ฉันได้ดำเนินตามนโยบายที่จะพูดคุยกับลูกค้าให้มากพอที่จะจับความรู้สึกทางวัฒนธรรมหรือความรู้สึกยื่นแผ่ผ่านจนจนหัวลูกที่จะเกิดขึ้นในบ้านหรือธุรกิจของพวกเขา แล้วฉันก็กลับบ้านไปค้นคว้าไต่ตรองกับหนังสือศิลปะ หรือนึกย้อนในความทรงจำเกี่ยวกับงานออกแบบที่แสดงออกถึงความตระหนักและรสนิยมและสิ่งที่ฉันได้พบเห็นมาจากการตกแต่งในปัจจุบัน ฉันมั่นใจว่าความชอบและไม่ชอบของฉันเป็นส่วนหลักในการเลือกออกแบบ แต่โดยการเลือกบางสิ่งที่ฉันรักจริงๆ ฉันสามารถนำเสนอให้กับลูกค้าด้วยความกระตือรือร้นอย่างมาก จนพวกเขาติดหนึบกับมุมมองเดียวกับฉันอย่างรวดเร็วและจะเชื่อว่ากระทำความมันจนเสร็จและทำให้พวกเขาภูมิใจ

ถ้าคุณมีเชื่อมั่นในความเป็นศิลปินของคุณอย่างแรงกล้า บางครั้งมันยากที่จะให้รายละเอียดของแบบที่ถูกชักนำโดยผู้อื่น (โดยทั่วไปเป็นสถาปนิก) พวกเขาจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับบาวลิ่งบนซิดผืนผ้าเล็กๆของกระดาษตามแบบแปลนที่มีมุมมองมาจากด้านบน เส้นตารางสี่เหลี่ยมดูอย่างมากจะมุมมองนั้น โชคไม่ดีเมื่อลงสีและทำเนื้อผิวแล้วและมองดูพื้นจากระดับสายตาของมนุษย์ตามแนวเพอสเปกทิฟ (Perspective) ตลอดทั้งห้อง ลวดลายตารางสี่เหลี่ยมนี้ไม่จำเป็นว่าจะเป็นการออกแบบที่ดีที่สุด มันเป็นเรื่องปกติทั่วไปที่เกิดขึ้นกับกระเบื้องเซรามิกสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ซึ่งถูกใช้ในห้องมานับศตวรรษแล้ว

ฉันไม่เห็นเหตุผลอะไรเลยที่สารที่มีความยืดหยุ่นในการใช้งานอย่างกรดสร้างสีจะลอกเลียนการออกแบบทุกอย่างไปตลอดเวลา มันง่ายและน่าทำกว่าที่จะใช้รูปแบบอื่นของสี่เหลี่ยม หรือหลีกเลี่ยงทรงเหลี่ยมทั้งหมดและใช้เส้นโค้งแทน ลูกค้านี่เปิดใจกว้างส่วนมากต้องการเพียงการสะกิดเบาๆกับทิศทางอื่นที่น่าตื่นใจกับแนวคิดการออกแบบใหม่ๆ

ในการออกแบบมันสำคัญมากที่จะรู้ว่าจะหยุดตรงไหนและอย่างไร การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของส่วนเล็กๆที่เหมือนกันมากมายนี้เหมาะสมที่สุดกับงานกระเบื้องโมเสก และรูปปั้นที่ทำจากไม้จิมฟัน การออกแบบพื้นให้กว้างขึ้นและเรียบกว่าเดิมนั้นเหมาะสมกับสื่ออย่างกรดสร้างสี พื้นผิวเนื้อ (Texture) ที่น่าสนใจจะปรากฏสอดคล้องเข้ากับการแบ่งส่วนพื้นที่ให้ใหญ่ขึ้นทำให้พื้นส่วนนั้นๆน่าสนใจ

เมื่อต้องทำงานกับการออกแบบที่ไม่ค่อยดี มันเป็นการช่วยขวนให้พยายามดูให้กลับมาดูดีได้โดยการแบ่งย่อยพื้นที่ให้เป็นชิ้นรูปทรงสมมาตรยิ่งขึ้น แต่การตกแต่ง (Decoration) และการทำให้งาม (Embellishment) สามารถนำไปสู่เพียงแค่การตกแต่งและการทำให้งามมากยิ่งขึ้นไปอีก ลองกลับไปพิจารณาการออกแบบแรกๆของ

คุณว่าจะมีอะไรที่จะถูกเอาออกไปและทำให้มันดูดีขึ้น นี่คือความหมายที่ ไมส์ แพน เดอร์ โรห์ (Mies van der Rohe) กล่าวว่า “ยิ่งน้อยยิ่งดี” (Less is more)

มันเป็นไปได้ที่จะยกเลิกการตัดสินใจในการออกแบบ แม้แต่การตัดสินใจว่าไม่ต้องการออกแบบใดๆทั้งสิ้น นั่นก็เป็นหนึ่งในการตัดสินใจการออกแบบ เหมือนกับที่ครูสอนเซรามิกแนะนำเอาไว้ครั้งหนึ่งว่า “ชิ้นงานเซรามิกที่ใหม่ไฟนั้นทนทานเหลือเชื่อ มันจะหลอกหลอนคุณไปเป็นปีๆ ถ้าไม่อยากเห็นมันเป็นปีละก็ เริ่มต้นปั้นมันขึ้นมาใหม่ คนๆหนึ่งสามารถใช้ขามสุนัขที่ทั้งหนาและหนาเกลียดได้หลายๆใบ”

พื้นคอนกรีตก็เพียงจะหลอกหลอนคุณไปเรื่อยๆ ดังที่สถาปนิกชื่อ แฟรงก์ รอยด์ ไรท์ (Frank Lloyd Wright) กล่าวไว้ว่า “ हमสามารถฝึความผิดพลาดของเขาได้ แต่สถาปนิกทำได้เพียงแค่แนะนำลูกค้าให้เอามันไปปลุกองุ่น”